

“

ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็น
ที่จะพันนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง
แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่
เหมือนอย่างที่เคยคิด ยายมองเข้าไปใน
ศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วน
มืดๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบ
หมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด
ใครใจหมองใจมืดต้องไปอบาย ใครใจใสใจ
สว่างต้องไปสวรรค์

”

รับแขกอย่างองอาจในธรรม

ลูกศิษย์วัดและพระภิกษุที่ทำหน้าที่อยู่ในสำนักงาน
อาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ทำงานประจำของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อทัตตชีโว นอกจากทำงานด้านวิชาการรับใช้พระเดช
พระคุณหลวงพ่อก็ยังต้องทำหน้าที่ต้อนรับแขกทั้งที่ตั้งใจมา
และที่บังเอิญผ่านด้วยสารพัดธุระ แขกที่มามีหลายระดับ ทั้ง
ที่มากด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ มากด้วยธุรกิจ และมากด้วย
ความทุกข์ แต่ละคนเมื่อมาถึงแล้วก็อยากที่จะเข้าไปกราบ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลทุกคน บางวันแขกมาก “หน้าห้อง”

ต้องจัดกลุ่ม จัดลำดับอย่างรอบคอบ และต้องสนทนากับแขก
ไปพลางๆ ก่อน การสนทนากับแขกที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตา
กันมาก่อน เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต มีห้องประชุมเล็กๆ จุคนได้
ประมาณ ๒๐-๓๐ คน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มักใช้เป็นที
รับแขก และประชุมกลุ่มย่อยเจ้าหน้าที่ในวัด ทั้งพระภิกษุ
และอุบาสกอุบาสิกา บางครั้งเพื่อปรึกษาวางแผนเตรียมงาน
บุญใหญ่ บางครั้งก็เพื่ออบรมให้โอวาทเล็กๆ น้อยๆ

วันนั้นเป็นวันเสาร์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงเห็นพวก
เราวุ่นวายหน้าแห่ง รับแขกมากกว่าปกติ เพราะใกล้ปีใหม่
จึงเรียกประชุมกลุ่มย่อยแล้วให้โอวาทเรื่องการรับแขกว่า

“...เรื่องการรับแขก คุณยายอาจารย์ท่านก็ไม่เคยไปเรียน
วิชารับแขกมาจากไหน หนังสือก็อ่านไม่ออก แต่เห็นเวลา
คุณยายสนทนากับแขก ท่านทำได้ดี ไม่มีประหม่า ไม่มี
เก้อเขิน วันหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ หลังจากแขกกลับไป
หมดแล้วหลวงพ่อก็ถามคุณยายว่า “ยายนึกยังงิ ยายทำยัง
งิ จึงต้อนรับแขกที่มาเหล่านั้ันได้ดี ไม่มีเคอะ
ไม่มีเขิน”

คุณยายตอบว่า “ยายก็เอาใจจรดเข้าสู่ศูนย์กลางกาย
ของยายไป แล้วพระธรรมกายในตัวท่านก็จะสอนยาย
เองให้ทำอย่างนั้น พูดอย่างนี้”

คุณยายท่านบอกว่าท่านรับแขกอย่างนี้ หลวงพ่อก็นึก
ในใจว่า แล้วพวกลูกๆ ที่ยังไม่ถึงพระธรรมกายจะอย่างไร
จึงจะพอเหมาะพอควร ก็เลยต้องมานั่งค้นพระไตรปิฎก พบ
แล้วก็นำมาศึกษาอยู่นี้แหละ

แต่มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อถูกคิดขึ้นมากะทันหัน ก็ถาม
คุณยายโดยท่านไม่ทันได้ตั้งตัวว่า “ยาย เวลายายเจอใครไม่ว่า
พระว่าคน ไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ทำไมยายถึงไม่
ประหลาดเลยล่ะ”

ขนาดถูกถามกะทันหันอย่างนั้น คุณยายก็ตอบชัด
มั่นคงว่า “ยายเคยเข้าธรรมกายไปสำรวจดูแล้วทั้งโลก ไม่
เห็นจะมีคนพ้นนรกสักกี่คนเลย ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดู
แล้ว เห็นที่จะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่
ทางธรรมยังเด็กมาก ๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่เราคิด
ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคน
ล้วนมีดี ๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด
เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจหมองใจมืด
ต้องไปอบาย ใครใจใสใจสว่างต้องไปสวรรค์ ส่วนยายเอง
พ้นนรกแล้ว ยายรู้เห็นชัดว่า ถ้ายายตายแล้วยายต้องไปสวรรค์
สำหรับพระนิพพานเป็นยังไง ยายก็รู้จัก

พวกใหญ่ ๆ พวกนี้ ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของ
พวกเขาแล้ว เหมือนเอาแสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในถ้ำที่มีมืด ๆ ก็
เลยรู้ว่าเขาจะต้องรอให้ยายไปช่วย รู้แบบนี้แล้วจึงไม่

ประหม่าอะไรกับผู้ยิ่งใหญ่ทางโลกเหล่านั้น”

ผู้ที่ปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ตนเองได้แล้วองอาจอย่างนี้ แต่ในความองอาจของคุณยายนั้น ท่านก็มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติแฝงอยู่ด้วย ท่านไม่ได้ทำตัวยืดยาดดูถูกใคร แม้กับคนที่นรกก็ยังปิดให้ตัวเองไม่ได้ก็ตาม ขอให้พวกเราตั้งใจศึกษา ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีนั้นจะได้ ปิดนรก เปิดสวรรค์ นิพพานให้ตนเองและเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือชาวโลกอีกด้วย แล้วก็จะองอาจได้อย่างกับคุณยาย

วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ห้องประชุมอาศรมบัณฑิต วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี